

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ЗЕМУН, МАРТ 2009.
ГОДИНА XX, БРОЈ 3291

**Зауставити Шешеља
– уништити радикале**

Принудна управа у Земуну

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Србија све сигурније тоне у аутократију Бориса Тадића. Ово је једини закључак којим се може у потпуности објаснити како је могуће да председник Републике, чија су уставна овлашћења скромна, држи Владу Републике Србије под својом апсолутном контролом и натера министре појединачно да њему лично подносе извештаје о раду, са претњом да ће лоше оцењени бити смењени, иако та контрола припада искључиво Народној скупштини Републике Србије.

Такође, аутократским тенденцијама у вршењу власти објашњава се и чињеница да Борис Тадић узурпира и искључива овлашћења Владе и појединих министарстава, па уместо њих утврђује и води спољну политику или, на пример, набавља гас.

Посебна мета новог српског аутократе било је и судство, које је успео да дисциплинује законом који му омогућава реизбор, односно отпуштање неподобних судија. Проблем медијске дисциплине већ одавно је решио, тако да се данас реч која би кварила савршено медијско лице нашег аутократе може прочитати само у ретким опозиционим штампаним медијима.

Уклонивши испред себе све препреке које га деле од апсолутне моћи у држави, остало му је још само да се обрачуна са највећом и једином реалном политичком претњом, Српском радикалном странком. Прецизније говорећи, са Српском радикалном странком којој се из хашког казамата враћа др Војислав Шешељ; или још прецизније говорећи, са др Војиславом Шешељем који се, као победник, враћа у Србију на чело моћне странке.

Та комбинација – моћни политичар на челу моћне странке – за Бориса Тадића је превелик изазов да би допустио одмеравање снага у поштеној демократској борби. Закључивши да овог противника не може ставити под контролу, прибегло је једноставном решењу: „Што не можеш контролисати, уништи”.

Привезак у џепу Тадића

Истине ради, мора се рећи да је он прво покушао да стави под контролу Српску радикалну странку, па кад му то није успело, применио је резервни план – уништи! За спровођење овако амбициозног плана постојао је неопходан предуслов, а то су људи изнутра. Не улазећи у питање начина регрутовања инсајдера-издајника, мора се признати да је у овоме био изузетно успешан. Регрутовао је функционере из самог врха Српске радикалне странке, Томислава Николића и Александар Вучића.

Њихов превасходни циљ био је организовање ванредног конгреса стран-

Проф. др Војислав Шешељ – моћни политичар на челу моћне странке

ке, на којем би Томислав Николић био изабран за председника, а Александар Вучић за заменика председника. Након тога странка би, под изговором реформисања, била очишћена од неподобних кадрова и претворила би се у привезак у џепу Бориса Тадића.

Повратком у Србију, др Војислав Шешељ морао би буквално из почетка да гради нову странку. Уз све препреке које би му режим постављао, то би био изузетно тежак посао, а за Бориса Тадића много мања опасност. Истинитост ове тврдње потврдио је и Томислав Николић, након избацивања из странке, рекавши да је он желео нови конгрес којим би се „реформисала” странка, а најупечатљивије су речи Наташе Кандић, које је изговорила пре свих дешавања, да је реално да се Војислав Шешељ врати у Србију, али да неће имати ко да га дочека.

Када покушај отимања Српске радикалне странке није успео, кренуло се у њено уништавање. Извршиоци су поново Томислав Николић и Александар Вучић. Пре свега, Тадић им је дозволио да покраду посланичке мандате које је Српска радикална странка освојила на изборима. Скорашњим одлука-

ма Административног одбора Народне скупштине и званично је потврђено да иза те крађе стоји Борис Тадић лично.

Истовремено, Тадић је за своје шпитељнике потпуно отворио медијски простор како би обезбедио што разорнији ефекат удара на Српску радикалну странку. Од тада, сва средства против српских радикала постала су дозвољена ради постизања новог циља – уништење Српске радикалне странке. Након тога, на ред долази и отимање власти у општини Земун.

Договор – Земун за буџет

Пре него што се упустимо у елаборирање о непостојању правног основа за увођење принудне управе у општину Земун, важно је рећи да је приликом усвајања буџета за 2009. годину постигнут договор између Српске радикалне странке и Демократске странке, који на посебан начин потврђује да је увођење принудне управе у општину Земун искључиво политички мотивисано.

Тада је (децембра 2008. године), због кашњења Владе у изради буџета, постојала могућност да се буџет не усвоји на време, што би значило привремено финансирање. Тадићевом режиму

било је изузетно важно да се то избегне. Због тога су нудили договор Српској радикалној странци. Њихов председник у тим договорима, потпредседник Демократске странке Душан Петровић, прихватио је у име своје странке да се српским радикалима врате три отета мандата за које су поседовали оставке, да се врати место председника Административног одбора и да се одустане од намере увођења принудне управе у општину Земун, док је Српска радикална странка одустала од образлагања амандмана на буџет. Од свега, режим је само сменио Томислава Николића са места председника Административног одбора Народне скупштине и поставио свог човека.

Не улазећи у расправу о моралном аспекту неиспуњавања дате речи, задржаћемо се само на ономе шта чињеница да је реч дата заиста значи. Као што је већ речено, Тадићев режим је обећао враћање три мандата за које су оставке биле у рукама Српске радикалне странке и да ће одустати од увођења принудне управе у општину Земун.

Самим обећањем тадићевци су признали да је питања поседовања мандата и увођења принудне управе у Земуну правно могуће решити онако како српски радикали од почетка тврде да је једино по закону, а у преговорима то нико није оспорио. Прихватајући захтев српских радикала, тадићевци су, па и сам Тадић, одустали од своје тезе да мандати припадају онима који су их отели и да постоји правни основ за увођење принудне управе у општини Земун, иако су све до тада тврдили да закон та питања решава потпуно супротно.

Потврдили су и да су свесни да правни основ за њихове акције или непо-

стоји или није толико чврст. Истовремено, овим су нам ставили до знања да је намера да се мандати не врате Српској радикалној странци, као и намера да се уведе принудна управа у општини Земун, била само политички мотивисана акција против Српске радикалне странке, срачуната на њено слабење и уништавање, а када се промене политички интереси, онда се може одустати од те акције, макар и привремено. Можемо овде поставити и питање: Ако по уставу, мандати недвосмислено припадају отимачима и ако по закону, за принудну управу постоји недвосмислен правни основ, како је могуће да су тадићевци обећали да ће испунити захтев српских радикала, мислећи да ће тиме прекршити Устав и закон? Дакле, били би спремни да трампе темељни принцип демократије, „владавину права“, за свој краткорочни циљ, усвајање буџета.

Када је постало јасно да су погазили реч, тадићевци су почели да потурају информацију да је градоначелник Београда Драган Ђилас одлучио да уведе принудну управу у Земун упркос ставу своје странке, због тога што је то обећао Вучићу. Није тајна да су договори између Вучића и Ђиласа о судбини Земуне постојали, али као што Душан Петровић није могао у име своје странке да се обавезе на испуњење договора без амина Бориса Тадића, тако ни Драган Ђилас није могао без тог истог амина да самоиницијативно сруши постигнути договор, па макар му Вучић био брат, а не само дрвени ован за разбијање капије Земуне.

На крају се испоставило да су тадићевци само обећали, без намере да обећање одрже, остављајући утисак да су спремни да испуне легитимне захтеве

српских радикала. Схватили су да би одузимањем мандата отимачима и остављањем општине Земун у рукама легалне власти српских радикала покопали све шансе да, уз употребу својих штићеника „напредњака“, сломе и униште Српску радикалну странку. Закључили су да им је политички корисније да лажно обећају, него да пропуште шансу у коју су много уложили. Једно лажно обећање више или мање не би им нанело толику штету колико би проблема имали ако на чело моћне странке стане моћни политичар кад се врати у Србију. То је дефинитиван одговор зашто су против српских радикала дозвољена сва средства: да се отимају посланички мандати, да се отима легална и легитимна локална власт, да се дају лажна обећања, да се спутава деловање радикалских посланика у парламенту, да се према радикалима не примењују Устав и закон ако је то против интереса Тадићевог режима.

Правне чињенице

Правни аспект увођења принудне управе у општину Земун обилује политичким нијансама и у примени и у тумачењу закона. По принципу: ако закон није у складу са интересима тадићевог режима, тим горе по закон. Али, нека свако извуче свој суд из чињеница које следе.

Статутом града Београда (члан 94) предвиђено је да Скупштина града може увести принудну управу у градске општине ако:

– не заседа дуже од три месеца;

– не изабере председника градске општине и веће градске општине у року од месец дана од дана конституисања скупштине градске општине или од дана њиховог разрешења, односно подношења оставке;

– не донесе статут у утврђеном року (тај рок је истицао 17. новембра 2008. године)

– не донесе буџет у року утврђеном законом.

Скупштина градске општине Земун, 17. новембра 2008. године, усвојила је Статут и Пословник, који нису судским пресудама оборени, иако је било јокушаја. Дакле, ову обавезу општина Земун је извршила у року.

Из претходних чињеница се види да правни основ за увођење принудне управе не постоји јер је општина Земун своју обавезу извршила у предвиђеном року, а истовремено нису се стекли услови за увођење принудне управе по неком другом основу предвиђеним у чл. 94 Статута града Београда.

Шта је, дакле, било спорно?

Демократе уз помоћ напредњака отимају власт у Земуну

ГРАДСКА ОПШТИНА ЗЕМУН				
ПРИМЉЕНО: 21 NOV 2008				
Орган	Кл.знак	Број	Прилог	Вредно

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Слађане Бојовић, председника већа, Жељка Шкорића и Живане Ђукановић, чланова већа, са судијским сарадником Данијелом Дупор, записничарем, одлучујући по жалби Здравка Станковића из Земуна, улица Бранка Живковића 2а и Владимира Новицког из Земуна, улица Миће Радаковића 6/49, одборника Скупштине општине Земун, против одлука Скупштине општине Земун донетих на седници одржаној дана 17.11.2008. године, у предмету престанка и потврђивања мандата одборника, у нејавној седници већа одржаној дана 21.11.2008. године у 10,00 часова, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба се ОДБАЦУЈЕ у делу којим су жалиоци предложили да се поништи решење Скупштине општине Земун о утврђивању престанка мандата одборника Ксеније Благојевић, Зорана Савића, Душка Гошљевића, Зорана Туфегчића, Владимира Костића и Саше Максимовића, сви са изборне листе «Српска радикална странка-Томислав Николић» од 17.11.2008.године, да се поништи одлука Скупштине општине Земун којом је усвојен Статут Градске општине Земун од 17.11.2008.године и да се поништи одлука Скупштине општине Земун којом је усвојен Пословник Скупштине градске општине Земун од 17.11.2008.године.

Судском пресудом Статут општине је остао на снази

Суд у служби политике – бр. 1

Споран је био само поступак одузимања мандата бившим одборницима и додела мандата новим одборницима, прецизније говорећи, да ли је било кворума за доношење те одлуке. Из претходно цитираног члана 94 Статута града Београда јасно се види да чак и када би се утврдило да кворума није било,

то не би могао бити правни основ за увођење принудне управе. Правни основ може бити искључиво оно што је поменути чланом таксативно набројано.

Дакле, питање кворума поставило се овде као централни проблем. Међутим, и поред толиког значаја за правно пресуђење, Окружни суд у Бео-

граду уопште се није бавио тиме. Напротив, лукаво је избегао да се додирне тог питања. Да кренемо редом.

Скупштина општине Земун је једним решењем са два става донела одлуку: I да се одузимају мандати бившим одборницима и под II да се додељују мандати новим одборницима. За то решење гласало је 33 одборника, укључујући и нових шест одборника.

Закон о локалним изборима, чл. 56, ст. 4, изричито даје право одборницима којима се додељују мандати (нови одборници) да гласају о тој одлуци. Дакле, чим имају право да гласају, они се броје у присутне, ко се броји у присутне улази у кворум. Ово питање је, поменутом законском одредбом, врло јасно решено и о томе не може бити било какве расправе. Смисао ове одредбе, како је само Министарство за државну управу и локалну самоуправу као предлагач закона навело, јесте намера да се избегне парализа, односно блокада рада скупштине јединице локалне самоуправе. Осим овога, закон ниједном својом одредбом, нити директно нити аналогично, не регулише поступак доделе и одузимања мандата, осим што наводи да одлуку доноси скупштина општине.

Управо је блокада рада Скупштине општине Земун била оно што су у договору покушали да спроведу одборници Демократске странке и „напредњаци“, тако што се шест бивших одборника Српске радикалне странке није појавило на седници Скупштине, а одборници Демократске странке нису желели да уђу у салу да не би дали кворум за рад и тиме омогућили доноше-

Перјаница Демократске странке Владимир Новицки направио циркус од Општинске изборне комисије

ње Статута. Међутим, примењујући поменути члан 56 Закона о локалним изборима, чији је циљ спречавање блокаде рада, Скупштина општине је отклонила блокаду у свом раду.

Од тог тренутка на сцену ступа креативна примена закона од стране Окружног суда у Београду. Мора се признати да је суд овде показао велико лукавство и уметност у проналажењу начина да се избегне примена директних законских одредби које су противне тренутним политичким циљевима режима.

Дан након одржавања седнице Скупштине општине Земун, у Окружни суд у Београду стигле су жалбе бивших одборника Српске радикалне странке, којима је тражено да суд поништи одлуку о одузимању мандата. Сутрадан, стигла је и жалба Владимира Новицког из Демократске странке, којом је тражио поништавање одлуке о додели мандата новим одборницима, као и поништавање донетог статута општине Земун. Уопште није случајност то што су неформални коалициони партнери одвојеним жалбама, и то пажљиво хронолошки темпираним, тражили прво поништавање одлуке о одузимању мандата, па тек након тога поништавање одлуке о додели мандата, упркос томе што се ради о једном јединственом решењу.

То је био једини начин да се избегне разматрање питања да ли нови одборници, којима се потврђује мандат, улазе у кворум или не.

Не улазећи у суштинско питање, суд се према жалбеном захтеву бивших одборника поставио као да је Скупштина општине Земун донела по-

себно решење којим се решава само о одузимању мандата, а да су за то решење гласали и нови одборници, на шта немају право. Да је чињенично стање заиста овакво како је суд замислио да јесте, онда би и пресуда била исправна. Овако, том пресудом суд је поништио одузимање мандата, а оставио на снази доделу мандата и у једном тренутку створио збрку у којој је Скупштина општине Земун уместо 57 имала 63 одборника.

Већ следећег дана, суд је одлучивао о другој жалби. Поново не улазећи у питање права нових одборника да гласају, суд је донео пресуду којом је поништио одлуку о додели мандата новим одборницима. У образложењу, суд је навео да то чини због постојања пресуда којима је претходног дана поништио одлуку о одузимању мандата бившим одборницима, па сходно томе, ако мандати нису претходно одузети, не могу бити ни додељени. Тако је суд своју пресуду поново базирао на измишљеном чињеничном стању, као да је одлука о додели мандата донета самостално без одузимања мандата бившим одборницима.

Да је суд пошао од стварног чињеничног стања, а то је постојање једног решења којим се истовремено одузимају и додељују мандати, морао би да уђе у разматрање питања права нових одборника да гласају за то конкретно решење, односно у разматрање питања постојања кворума приликом гласања.

Тада би се суочио са чланом 56 Закона о локалним изборима, а нарочито са намером законодавца да том одредбом спречи блокаду рада Скупштине

општине. Овако, суд је својом политичком пристрасношћу легализовао безаконје, омогућио управо оно што је законодавац хтео да спречи, дозволио прекршање изборне воље грађана и постао инструмент у рукама Тадићевог режима који спроводи хајку на Српску радикалну странку.

Суд у служби политике – бр. 2

Своју политичку инструментализованост у целом случају Окружни суд у Београду је недвосмислено потврдио и приликом одлучивања о жалбама Српске радикалне странке, којима је тражено од суда да донесе пресуде којима, сам суд, одузима мандате старим одборницима, а затим и потврђује мандате новим одборницима.

Ово је тражено од суда, ослањајући се на право које даје Закон о локалним изборима, уколико скупштина општине пропусти да донесе одговарајуће одлуке. Рок за доношење пресуде по овим жалбама је 48 сати од подношења жалбе. Жалбе са списима су поднете 26. новембра 2008. године, након тога суд је од општине Земун, као противне (тужене) стране, тражио одговор на жалбу. Општина је одговор доставила у остављеном року, којим је у целости признала жалбени захтев.

У тој ситуацији суд је једино могао да донесе пресуду на основу признања, којом се одузимају мандати старим одборницима и додељују новим одборницима. Међутим, од тог момента суд покушава да испуни свој политички задатак, а да кршење закона не буде очигледно. Потпуно занемарујући рок за доношење пресуде од 48 сати, као и рокове које је сам суд оставио за достављање одговора на жалбу и списка од 12 сати и 2 сата, занемарујући и одредбе Закона о управним споровима и Закона о парничном поступку, суд је са четири ургенције куповао време потребно за добијање политичког става.

На крају, пресуде је донео тек 4. децембра 2008. године, дакле девети дан од подношења жалби, уместо у року од 48 сати. Тим пресудама је, и поред свих других услова, формалних и материјалних, а посебно признања жалбеног захтева, одбио жалбе не због тога што сматра да су неосноване, већ због формалних пропуста који су на страни противне стране, а не подносиоца жалбе. Тим је суд спречио остварење неспорних права Српске радикалне странке, из чисто политичких разлога, а у судску праксу увео преседан да противна страна може опструирати или чак игнорисати поступак и тиме добити спор.

Нечувено. Доказ за ту тврдњу лежи у чињеници да су разлози, на којима се темељи пресуда, постојали и 48 сати након подношења жалбе, па је суд мо-

Представа за медије на дан усвајања Статута општине

гао и у том законском року донети исту пресуду. Уместо тога, суд је, наставши се у ситуацији у којој не може да изврши свој политички задатак, одуговлачио, да би на крају измислио разлоге за одбијање жалби Српске радикалне странке.

Коалиција – демократе и напредњаци

Све што је до сада изнето, од самог почетка овог текста, доказује да се ради о политичкој акцији са учешћем разних актера. Међутим, један догађај са спорне седнице Скупштине општине Земун, који је у јавности изазвао велику пажњу, најупечатљивије сведочи о томе „шта се иза брда ваља.“ У питању је циркус који је Владимир Новицки, тада перјаница Демократске странке, направио од Изборне комисије општине Земун.

Знајући од самог почетка да су његови неформални коалициони партнери „напредњаци“, поред шест одборника, купили и члана изборне комисије Наташу Анђелковић, све време заседања Изборне комисије трудио се да буде у близини просторије у којој се одржавала седница. А шта се дешавало на самој седници?

Након усвајања записника са претходне седнице Изборне комисије, чланови су прешли на одлучивање о по-

тврђивању мандата новим одборницима, тачније, о издавању уверења о избору одборника. Председник Изборне комисије је упознала присутне чланове и њихове заменике да је такав захтев достављен, као и са пратећом документацијом, и ставила на гласање предлог за издавање уверења новим одборницима.

Поред осталих чланова који су гласали „за“, руку је подигао и члан комисије из Г17+, Бранислав Клашњиков. Тог момента, Марко Косановић из Демократске странке повикао је да Бранислав није подигао руку, а сам Бранислав је тврдио да је случајно у забуни подигао руку, инсистирајући да се његов глас не рачуна и да се понови гласање. У тренутку је настала општа расправа и вика, због чега су сви спустили руке тако да се није ни знало ко је како гласао, јер се нико више није на то обзирао.

Међутим, та вика се чула и изван просторије у којој се одржавала та драматична седница, толико јасно да је Владимир Новицки, који се нервозно шетао испред врата те просторије, помислио да је изненађење са Наташом Анђелковић пропало.

У паници да је план пропао, улетео је у просторију и хистеричном дреком натерао све чланове комисије и њихове заменике из редова ДС и Г17+ да

изађу напоље, узвикујући „Напоље, сви напоље“.

Док је збуњену Наташу Анђелковић, буквално, зграбио и изгуро ван просторије, где су је дочекали њени нови партијски другови, „напредњаци“, и у паничном бегу истрчали из зграде општине, ставили је у аутомобил и одвезли. Све ово су забележиле и камере многобројних телевизија које су чекале такав спектакл. Телевизије су добиле свој спектакл, али неформална коалиција није. Извођењем напоље својих чланова и Наташе Анђелковић пре доношења одлуке, Владимир Новицки је омогућио да се настави седница комисије, која је донела одлуку о издавању уверења о избору одборника.

Овај догађај веома јасно показује да је постојала чврста спрега између Демократске странке и „напредњака“, као и да су заједнички израдили и спроводили план о отимању власти у општини Земун од Српске радикалне странке. Као што је раније речено, тај план оперативно су утаначили Драган Ђилас и Александар Вучић, с тим што су Ђилас и његова странка у отимању Земуне политички агресори, док је Вучић само дрвени ован за разбијање капије Земуне.

Без обзира којим личностима је пала у задатак оперативна разрада плана, из претходно изнетог јасно је да је све

Градска скупштина: гласање о принудној управи без обављене расправе

Отимање власти уз помоћ полиције

то само део једног ширег плана иза којег стоји потреба Бориса Тадића да уништи радикале, плашећи се повратка др Војислава Шешеља на њихово чело.

Правни епилог

Раније је поменуто да је Владимир Новицки тражио од Окружног суда да поништи Статут и Пословник. Међутим, ни доказано пристрасни суд није могао да усвоји тај захтев, већ га је одбацио, а до данас нико други то није тражио од надлежног суда, тако да су и Статут општине Земун и Пословник остали на снази. Према томе, правни основ за увођење принудне управе не постоји.

Осим овога, суд је одбио и захтев Радета Проковића да се пониште уверења о избору за одборнике које је Изборна комисија издала новим одборницима, па су самим тим та уверења остала на снази, чиме се доказује да су нови одборници стекли право на мандате.

Док је трајало препуцавање са судом, одржана је нова седница СО Земун, 2. децембра 2008. године, на којој је поново одлучивано о одузимању и додели мандата, поштујући мишљење суда које је изнето у ранијим пресудама. На ове одлуке нико се није жалио, чак ни одборници којима су одузети мандати, тако да су исте постале коначне. Овим је стављена тачка на питање замене мандата.

Закључак који се може извући на основу постојећих чињеница је следећи:

1. Општина Земун је у предвиђеним роковима донела Статут и извршила усклађивање своје организације са новим статутом, а суд је одбио да поништи Статут, тако да је Статут још на снази;
2. Питање исправности доделе или одузимања мандата одборницима, није правни основ за увођење принудне управе, а уз то, на седници 2. децембра 2008, мандати су пуноважно замењени;
3. Градска управа не може да игнорише чињеницу да је Статут донет, због постојања пресуда Окружног суда. Уколико сматра да је донет непуноважно, мора да покрене поступак пред Уставним судом, који је једини меродаван за доношење пресуда те врсте. Градска управа не може на себе да преузме улогу тумача законитости општих аката, па макар се радило о формалним недостацима, посебно због чињенице да је и Статут града упућује на Уставни суд у таквим случајевима (чл. 92).

Седница Скупштине града

Упркос свему, градска власт је ипак покренула поступак за увођење принудне управе. Сама чињеница да је седница заказана за 11. фебруар још једном доказује да правног основа за ову политичку одлуку није било. Јер да је ситуација била алармантна, да су 17. новембра прекршени Устав и закон и да Општина од тог датума није функционисала, привремене мере морале

би бити уведене много раније. Међутим, тек након три месеца одлучује се о „интересима грађана Земуна“.

Ова седница градске скупштине претворила се у маратонску, најдужу у историји, из једног простог разлога: кршења Пословника и закона од стране владајуће коалиције на најсрамнији начин. Земун је у старту био прва тачка дневног реда, да би изненада, без икаквог објашњења, неколико минута пре почетка седнице, био пребачен на претпоследње место.

Одборничка група Српске радикалне странке по свакој тачки дневног реда расправљала је у складу са могућностима које јој је пружао Пословник, до тренутка када је потпуно неочекивано, члан Градског већа изашао за говорницу и изјавио да је Веће одлучило да повуче једанаест тачака са дневног реда како би се дошло до краја седнице и завршило са Земуну.

Опозиција је ову одлуку жестоко критиковала, па је у једном тренутку председник Скупштине града Александар Антић признао да је о повлачењу 11 тачака одлучено телефонским путем, тј. да седница Градског већа није ни одржана. Незапамћено кршење закона доказано је и сазнањем да само Градско веће, чак ни након шест месеци, није донело сопствени Пословник о раду, односно да је рад овог тела градске власти нелегалан. Дакле, орган који није усвојио пословник не у законом предвиђеном року, већ који то уопште није учинио, предлаже да се уведу привремене мере у општини Земун која је све своје обавезе извршила на време и у складу са законом.

С обзиром на то да крај седнице није био ни на видiku, председавајући Александар Антић је у сваком тренутку примењивао силу уместо права. Прво је избацио шефа одборничке групе СРС Немању Шаровића и забранио му да присуствује седници, а затим је ставио на гласање одлуку о распуштању Скупштине општине Земун иако је преко десет одборника било пријављено и за расправу по тачки дневног реда, а и по Пословнику. Антић је, занемарујући права одборника, прекршио Пословник и у општем метежу прогласио увођење принудне управе у Земуну.

Шта очекује Земун

Како је и почело, политичким мотивима, тако се и завршава политичким епилогом са више ефеката. Пре свега, у последњих дванаест година у Земуну су одржана четири изборна циклуса, од којих је Српска радикална странка освојила три, и то последња два заредом. Један од четири добио је ДОС (читај Демократска странка), на таласу револуционарне еуфорије и по-

Да ли ће Земун после избора постати партијски плен

казао се као најгора власт коју је Земун икад имао.

Захваљујући тој чињеници, Српска радикална странка је на првим следећим изборима убедљиво победила и добила други мандат да управља општином Земун. У мају прошле године српски радикали су добили мандат и трећи пут, остваривши још убедљивију победу.

Тај трећи мандат је пре свега потврда да су грађани Земуна задовољни резултатима рада српских радикала које су постигли за све време управљања општином Земун, а истовремено и доказ да се, у поштеној политичкој борби, најгора власт коју је Земун имао, оличена у Демократској странци, не може поново устоличити.

Једини начин да општином владају они које грађани Земуна нису хтели у мају прошле године, јесте постизборно насиље и отимачина уз помоћ „напредњака“. Улога „напредњака“ у предаји Земуна у руке најгорих је двострука.

Прво је уз њихову асистенцију измишљен правни основ за увођење принудне управе, а на поновљеним изборима за Скупштину општине њихов задатак је да глуме опозициону странку и тиме одлеме што већи део бирача Српске радикалне странке.

Након тога, та неформална коалиција постала би званична у општини Земун, чиме би део бирача српских радикала, путем медијске манипулације, преко „напредњака“, био поклоњен Демократској странци. **Закључак је јасан – сваки глас „напредњацима“ је директан глас „демократама“.** Ко не жели демократе нека не гласа ни за њих ни за „напредњаке“.

Када агресор у редовима свога противника пронађе савезника, тј. издајника, онда га мотивише обећањем да ће поделити велики ратни плен.

Ни у овом случају није ништа другачије. За заслуге које су „напредњаци“ имали у отимању Земуна, обећано им је да ће бити коалициони партнер демо-

крата после избора, а да ће плен делити на равне делове.

Ако се деси да након избора демократе, уз помоћ „напредњака“, успеју да формирају власт, онда ће општина Земун, за Ђиласу постати лични трофеј, за Тадића корак ближе аутократији, а за Томислава Николића доказ да је озбиљно мислио када је рекао да му је Ђинђић био пријатељ. А шта ће добити Земун? Земун ће добити на власти једну пошаст, саткану искључиво од личних интереса.

Земун не заслужује да буде ничији плен, нити да задовољава било чије фрустрације или нездраве амбиције. Земун заслужује да има одговорну власт која разуме потребе и проблеме свог града и, што је најважније, која уме да их реши.

Такву власт, српских радикала, у последњих дванаест година, Земун је бирао три пута. Ако то учини и по четврти пут, биће то избор који обезбеђује да се све започето заврши.

• **Оснивач и издавач:** др Војислав Шешељ • **Главни и одговорни уредник:** Елена Божић Талијан • **Заменик главног и одговорног уредника:** Марина Томан • **Помоћник главног и одговорног уредника:** Момир Марковић • **Издање приредили:** Стево Драгишић и Снежана Антонић • **Техничко уређење и компјутерски прелом:** Северин Поповић • **Лектор:** Лазар Маџура • **Адреса редакције:** Трг победе 3, 11080 Земун • **Штампа:** ДОО „Драгић“, Борђа Јоановића 20, 23000 Зрењанин.